

ЧАВДАР АНГЕЛОВ

САМОТНИКЪТ В СКАЛИТЕ

chitanka.info

Дивият козел вървеше бавно, оглеждайки зорко непристъпните планински чукари, вече забелени от ноемврийския сняг. Красивите му рога с извити назад върхове го правеха по-внушителен, по-горд. С нахлуването на зимата козината му стана по-дълга и кафеникава. Коремът му се белееше. Но него не го плашеха оснежените скали — беше свикнал на всякакви оскъдици. Сега други вълнения разтърсваха тялото му. Острата му миризма издаваше неговите любовни трепети. И той упорито търсеше малкото стадо диви кози.

Сутрешният глад накара дивия козел да се порови тук-там и да попасе все още мяркащите се стръкчета трева. Засега гозбата си можеше да разнообрази само с лишей и мъхове, които зиме бяха основната му храна. Позаситен, той си легна между скалите и сладко запреживя следобедното си ястие.

Изведнъж острият му слух долови някакво свистене, познато и предупреждаващо. Скочи сепнато, за да догони четирите диви кози. Водачката, най-старата и най-опитна женска, го усети и се поспря — трябваше да се почака, защото и без това кавалерите бяха малко. Козелът настигна малкото стадо и настойчиво започна да флиртува, но ненадейно иззад камънаците рипна негов събрат, който в никакъв случай не искаше да бъде измамен в любовната игра.

Двамата съперника, наежени и готови за дуелиране, се гледаха като смъртни врагове. Завладяваше ги непреодолима омраза, сякаш толкова не ги вълнуваше любовният изблик. Всеки трябваше да защитава мъжко достойнство, а победителят щеше да бъде само един. На ръбестата скална арена яростно се закюскаха двама влудени конкурента. Добре че кухите им рога бяха прегънати назад — липсваше им сериозно оръжие. Козлите разчитаха единствено на силата си. А и двете животни бяха едри, снажни, с изключително здрави и пъргави крака. Никога не боледуваха, защото суровата планина не търпеше слабите.

Четирите кози очакваха края на двубоя. Тези живи свидетели на безмилостната схватка скоро щяха да споделят с шампиона голямата радост. Единият козел по-малко нападаше, а само се бранеше. С последни усилия отбиваше ударите на противника си. Унесен в борбата, той не усещаше как отстъпва към пропастта. И само след секунди на шилестия зъбер остана победителят — козелът, който пръв беше видял стадото. Правото стоеше на негова страна. Другият,

изскочил по-късно иззад скалите, трябваше да изкупи своето желание със смъртта си.

Най-после козелът наруши самотата си и тръгна заедно с четирите спътнички, за да им докаже, че неслучайно е спечелил дуела...

Зимата прибра белите си одежди и изчезна, подгонена от лъчите на яркото пролетно слънце. Планината се засмя, жадуваща за нов живот. Върховете отново се озъбиха като гладни великани. Козелът пак бродеше сам. Пасеше младата трева, късаше сочни пъпки и листенца. Винаги беше внимателен.

Пристигна и лятото с жарките си дни. Козелът се спотайваше по скалите. Козината му окъся, стана сура. Сутрин и следобед се измъкваше, за да похруска клонки и дървесна кора. По пладне почиваше на скришни прохладни места, където нито слънцето, нито враговете му можеха да го съзрат. Всъщност той нямаше никакви неприятели. Вълците и мечките отдавна се отказаха да го преследват — беше непобедим катерач и бегач по пресечен терен. А орлите изобщо изчезнаха. Козелът прекарваше и нощите си в бдение. Инстинктът му подсказваше винаги да бъде предпазлив — четирикраки врагове липсваха, но двукраки с пушки в ръце имаше немалко.

Есента обагри с различни тонове планината. Захладня, заваля дъжд. А една студена вечер снегът пак забели чукарите. Козелът отново стана неспокоен. Кръвта му беснееше и той пак затърси стадото. Може би щеше да види не само четири кози! Нетърпелив и възбуден, кръстоса цялата околност. Той знаеше къде да ги дири. Дните летяха, ала никъде не откри нито стадото, нито даже друг свой събрат...

Зимата постла дебелия си килим, обгръщайки всичко с мраз и виелици. Козелът стъпваше лениво, упътен към селитровите скали, за да поразрови снега и да полиже от солената им благодат. Той беше останал сам сред ледените си планински владения...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.